KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 11.11.2026 r.
COM(2026) 1110 final

2026/0357 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE i 2002/58/WE w odniesieniu do uproszczenia niektórych przepisów dotyczących ochrony konsumentów

{SEC(2026) 1100 final} - {SWD(2026) 1100 final} - {SWD(2026) 1101 final} - {SWD(2026) 1102 final}

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Era cyfrowa całkowicie zmieniła doświadczenia konsumentów. Umożliwiła szybszy, wygodniejszy i szerszy dostęp do coraz większej gamy towarów i usług. Jednocześnie pojawiły się nowe i bardziej wyrafinowane sposoby wpływania na wybory dokonywane przez konsumentów. Szerokie wykorzystanie technologii cyfrowych zwiększa efektywność i możliwości wyboru. Oprócz tych niekwestionowanych korzyści sprawia ono jednak, że zarówno stare, jak i nowe nieuczciwe praktyki handlowe wywierają na konsumentów duży wpływ, zwiększając ryzyko dla ich interesów gospodarczych oraz ich dobrostanu psychicznego i fizycznego.

W ramach oceny adekwatności unijnego prawa ochrony konsumentów w zakresie uczciwości cyfrowej[1] oceniono dyrektywę 2005/29/WE o nieuczciwych praktykach handlowych[2], dyrektywę 2011/83/UE w sprawie praw konsumentów[3] oraz dyrektywę 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich[4] w latach 2017–2023. Stwierdzono w niej, że te trzy dyrektywy są nadal istotne i niezbędne do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów w internecie oraz skutecznego funkcjonowania jednolitego rynku cyfrowego. Jednocześnie wskazano w niej szereg szkodliwych, ewoluujących problematycznych praktyk, z którymi borykają się konsumenci w internecie, począwszy od zwodniczych interfejsów, wprowadzających w błąd internetowych praktyk marketingowych i pułapek abonamentowych, a skończywszy na manipulacyjnych praktykach handlowych opartych na danych. W ocenie adekwatności zwrócono również uwagę na luki i przypadki niepewności prawa w przepisach dotyczących ochrony konsumentów, które mają znaczący wpływ zarówno na konsumentów, jak i na przedsiębiorstwa. Wskazano też pewne ograniczone możliwości uproszczenia i zmniejszenia obciążeń, w szczególności w kwestiach regulowanych dyrektywą 2011/83/UE.

Zgodnie z Kompasem konkurencyjności uproszczenie i zmniejszenie obciążeń jest jednym z nadrzędnych celów Komisji. 15 lipca 2025 r. komisarz Michael McGrath przeprowadził dialog na temat wdrażania dotyczący w szczególności uproszczenia prawa ochrony konsumentów w środowisku cyfrowym[5]. Potwierdzono w nim, że obciążenia dla przedsiębiorstw wynikające z horyzontalnego prawa konsumenckiego UE są ograniczone (np. nie ma obowiązków sprawozdawczych), ale istnieje możliwość ukierunkowanego uproszczenia. W konkluzjach w sprawie Programu na rzecz konsumentów do 2030 r. Rada z zadowoleniem przyjęła cel, jakim jest uproszczenie przepisów dla przedsiębiorstw, i podkreśliła, że należy unikać nadmiernej nowej biurokracji[6].

---

1 Dokument roboczy służb Komisji, Ocena adekwatności unijnego prawa ochrony konsumentów w zakresie uczciwości cyfrowej, SWD(2024) 230 final, 3.10.2024.

2 Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22).

3 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64).

4 Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95 z 21.4.1993, s. 29).

5 Komisja Europejska, Dialog na temat wdrażania ochrony konsumentów w środowisku cyfrowym z komisarzem Michaelem McGrathem, 2025 r.

6 Konkluzje Rady w sprawie Programu na rzecz konsumentów do 2030 r., 26 lutego 2026 r.

Niniejszy wniosek jest reakcją na zidentyfikowane potrzeby w zakresie uproszczenia i zmniejszenia obciążeń. Należy go interpretować w związku z wnioskiem dotyczącym aktu w sprawie uczciwości cyfrowej.

Niniejszy wniosek jest częścią programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REZIT) i przyczynia się do uproszczenia, ze szczególnym uwzględnieniem MŚP. Oczekuje się, że środki zmniejszające obciążenia zawarte w niniejszej inicjatywie doprowadzą do ogólnych oszczędności.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Niniejszy wniosek jest spójny z innymi priorytetami UE i priorytetami Komisji w zakresie ochrony konsumentów. Dyrektywa 2011/83/UE w sprawie praw konsumentów zostanie zmieniona w celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorców działających na rynku wewnętrznym bez uszczerbku dla ogólnego celu UE, jakim jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Wniosek jest również spójny z istniejącym zbiorem przepisów cyfrowych, w tym z aktem o usługach cyfrowych, aktem o rynkach cyfrowych i aktem w sprawie sztucznej inteligencji, ogólnym rozporządzeniem o ochronie danych (RODO) oraz bieżącymi inicjatywami, takimi jak akt zbiorczy prawa cyfrowego i przegląd dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych. Celem wniosku jest również zapewnienie spójności z wnioskiem Komisji dotyczącym unijnego aktu prawnego EU KIDS.

Uzupełniające stosowanie zbioru przepisów cyfrowych i instrumentów prawa ochrony konsumentów zapewnia konsumentom kompleksową i skuteczną ochronę[7]. Może to przyczynić się do skutecznego egzekwowania przepisów, w przypadku gdy organy koordynują swoje działania w taki sposób, aby zastosować najodpowiedniejszy środek zaradczy[8].

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Podstawą prawną niniejszego wniosku jest art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Art. 114 TFUE przewiduje zbliżenie przepisów i zobowiązuje UE do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów w celu zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego, jak przewidziano w art. 26 TFUE. Art. 169 TFUE i Karta praw podstawowych (art. 38) przypominają o celu, jakim jest wysoki poziom ochrony konsumentów, przy czym art. 169 TFUE odnosi się konkretnie do ochrony zdrowia, bezpieczeństwa i interesów gospodarczych konsumentów.

[7] Wyrazem uzupełniającego stosowania aktu o usługach cyfrowych i prawa ochrony konsumentów są na przykład równoległe działania Komisji i sieci współpracy w zakresie ochrony konsumenta dotyczące internetowych platform handlowych Temu i Shein. W ramach tego postępowania sieć współpracy w zakresie ochrony konsumenta zajmuje się kwestiami ochrony konsumentów, takimi jak fałszywe rabaty, sprzedaż pod naciskiem, przymusowa gamifikacja, brakujące i wprowadzające w błąd informacje na temat praw konsumentów, fałszywe opinie i ukryte dane kontaktowe.

[8] Zob. np. Reyna, A., „Interdisciplinary enforcement in competition and data protection law" [Interdyscyplinarne egzekwowanie prawa konkurencji i ochrony danych] (2025).

Właściwą podstawą prawną jest art. 114 TFUE. Celem wniosku jest zmniejszenie przeszkód w transgranicznym dostarczaniu towarów i usług na rynkach cyfrowych poprzez uproszczenie szczegółowych przepisów dyrektywy 2011/83/UE ukierunkowane na zmniejszenie obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorstw i zwiększenie pewności prawa dla przedsiębiorstw i konsumentów. Zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a) i f) TFUE ten obszar polityki wchodzi w zakres kompetencji dzielonych. W związku z tym zastosowanie ma zasada pomocniczości, a wniosek podlega mechanizmowi kontroli zasady pomocniczości na podstawie protokołu nr 2.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Kwestie ochrony konsumentów, zwłaszcza w sferze cyfrowej, mają z natury charakter transgraniczny i systemowy wynikający z tego, że rynki cyfrowe obejmują teren całej UE. Prawie połowa respondentów badania statystycznego przedsiębiorstw przeprowadzonego na potrzeby oceny skutków inicjatywy (48 %; 592 z 1 232) zgodziła się lub zdecydowanie zgodziła się, że brak zharmonizowanych przepisów UE ogranicza skalowalność we wszystkich państwach członkowskich, a ponad połowa z nich (tj. 52 %; 645 z 1 235) potwierdziła, że różnice we wdrażaniu prawa UE na szczeblu krajowym utrudniają handel transgraniczny.

Działania na poziomie UE przynoszą znaczną wartość dodaną. Wyniki ukierunkowanych badań przeprowadzonych na potrzeby oceny adekwatności wykazały konsensus co do unijnej wartości dodanej zharmonizowanych przepisów w dziedzinie cyfrowej dla przedsiębiorców i konsumentów w całej UE. Środki upraszczające zaproponowane w niniejszej dyrektywie zmniejszą obciążenie administracyjne przedsiębiorstw, w tym MŚP.

- **Proporcjonalność**

Niniejszy wniosek nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia określonych w nim celów. Jak opisano w sekcji 6 sprawozdania z oceny skutków, warianty strategiczne i konkretne środki upraszczające oceniono również z uwzględnieniem przewidywanej proporcjonalności uwzględnionych środków. Środki te są wariantem umożliwiającym osiągnięcie zamierzonego celu przy najmniejszym stopniu ingerencji, a zatem – jak wyjaśniono w sekcjach 7.2 i 7.4 sprawozdania z oceny skutków – są proporcjonalne.

- **Wybór instrumentu**

Wniosek dotyczący zmiany dyrektyw 2011/83/UE i 2002/58/WE ma formę dyrektywy.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

W ramach oceny adekwatności unijnego prawa ochrony konsumentów dotyczącego uczciwości cyfrowej oceniono dyrektywy 2005/29/WE, 2011/83/UE i 93/13/EWG pod kątem pięciu kryteriów lepszego stanowienia prawa w latach 2017–2023. Wnioski z tej oceny można streścić w następujący sposób:

– skuteczność: skuteczność dyrektyw jest tylko częściowa, ponieważ poziom skarg i szkód konsumentów pozostaje wysoki, niepewność prawa i luki prawne utrzymują się oraz istnieje ryzyko fragmentacji regulacyjnej i niewystarczającego egzekwowania przepisów;

– spójność: spójność wewnętrzna jest konsekwentnie utrzymana i wzajemnie się wzmacnia, a spójność zewnętrzna osiągana jest zasadniczo poprzez komplementarność z innymi przepisami UE;

– efektywność: również pozytywna z ograniczeniem, ponieważ koszty i korzyści są zrównoważone na poziomie społecznym, a koszty przestrzegania przepisów nie są uznawane za wysokie, co przynosi znaczne korzyści konsumentom, przedsiębiorcom i organom oraz korzyści w określonych obszarach, gdzie możliwe są uproszczenia (np. obowiązki informacyjne, prawo do odstąpienia od umowy);

– unijna wartość dodana: ramy prawne UE osiągają umiarkowanie lepsze lub znacznie lepsze wyniki niż te, które mogłyby zostać osiągnięte przez państwa członkowskie działające osobno;

– adekwatność: pozytywna z ograniczeniami: cele są nadal bardzo istotne, a neutralność technologiczna ram sieci bezpieczeństwa przynosi korzyści. Różne zmiany technologiczne i rynkowe będą miały wpływ na ich funkcjonalność i oczekuje się, że w przyszłości tempo tych zmian wzrośnie (np. rosnące wykorzystanie sztucznej inteligencji, automatyzacja, personalizacja). Wpływ na adekwatność będzie miało stosowanie innych przepisów UE.

• **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Zgodnie z wytycznymi dotyczącymi lepszego stanowienia prawa przeprowadzono zakrojone na szeroką skalę konsultacje, aby zapewnić szeroki udział zainteresowanych stron.

Konsultacje obejmowały:

– konsultacje publiczne, w ramach których można było zgłaszać uwagi od 17 lipca 2025 r. do 24 października 2025 r.;

– zaproszenie do zgłaszania uwag opublikowane na portalu „Wyraź swoją opinię”, prowadzone równolegle z konsultacjami publicznymi;

– badanie ilościowe z udziałem przedsiębiorstw;

– badanie ilościowe z udziałem konsumentów (w wieku od 15 lat);

– badanie ilościowe z udziałem dzieci (w wieku 7–14 lat);

– szereg eksperymentów behawioralnych z udziałem konsumentów (w wieku od 15 lat);

– szereg eksperymentów behawioralnych z udziałem małoletnich (w wieku 12–17 lat);

– badania jakościowe (sesje grup dyskusyjnych) z małoletnimi (w wieku 12–17 lat);

– trzy ukierunkowane ankiety skierowane do zainteresowanych stron z udziałem:

  • stowarzyszeń przedsiębiorców;

  • organizacji konsumenckich;

  • organów publicznych;

– ukierunkowane wywiady z zainteresowanymi stronami obejmującymi przedstawicieli przedsiębiorstw, stowarzyszeń przedsiębiorców, w tym przedstawicieli MŚP, stowarzyszeń konsumenckich, organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji reprezentujących dzieci, młodzież i inne słabsze grupy społeczne, oraz środowisk akademickich;

– dyskusje okrągłego stołu z udziałem kluczowych zainteresowanych stron na szczególne tematy;

– konsultacje z małoletnimi za pośrednictwem unijnej platformy uczestnictwa dzieci;

– dialog na temat wdrażania z komisarzem Michaelem McGrathem w sprawie ochrony konsumentów w środowisku cyfrowym w dniu 15 lipca 2025 r.;

– dialog z młodzieżą na temat polityki dotyczący aktu w sprawie uczciwości cyfrowej w dniach 17–18 czerwca 2026 r.;

– badanie źródeł wtórnych w odpowiedniej literaturze naukowej, artykułach, dokumentach programowych i zasobach internetowych.

Uwzględniono również zalecenia współprzewodniczących specjalnego panelu ds. bezpieczeństwa dzieci w internecie opublikowane 13 lipca 2026 r.

Do załącznika 2 do sprawozdania z oceny skutków dołączono sprawozdanie podsumowujące konsultacje z zainteresowanymi stronami. 19 grudnia 2025 r. opublikowano sprawozdanie podsumowujące z konsultacji publicznych[9].

Z informacji zwrotnych uzyskanych w ramach konsultacji wynika, że zainteresowane strony po stronie konsumentów odniosły się sceptycznie do możliwości wdrożenia środków upraszczających objętych niniejszym wnioskiem bez ograniczania ochrony konsumentów, podczas gdy zainteresowane strony reprezentujące przedsiębiorstwa opowiedziały się za potrzebą dalszego uproszczenia.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Komisja oparła się na zewnętrznym badaniu oceniającym uwzględnionym w ocenie adekwatności, zewnętrznym badaniu na potrzeby aktu w sprawie uczciwości cyfrowej, ankietach przeprowadzonych wśród organów, badaniach behawioralnych, tablicy wyników sytuacji konsumentów, pracach Wspólnego Centrum Badawczego i niezależnej literaturze naukowej. Odniesienia do badań uzupełniających znajdują się w załącznikach do sprawozdania z oceny skutków.

- **Ocena skutków**

Preferowany wariant wdrożono za pomocą niniejszego wniosku dotyczącego dyrektywy i wniosku dotyczącego aktu w sprawie uczciwości cyfrowej. Oba wnioski są poparte oceną skutków, w odniesieniu do której 3 lipca 2026 r. Rada ds. Kontroli Regulacyjnej wydała pozytywną opinię z zastrzeżeniami. Uwagi Rady ds. Kontroli Regulacyjnej uwzględniono w końcowym sprawozdaniu z oceny skutków.

Niniejszy wniosek dotyczący dyrektywy wdraża środki upraszczające wskazane w sekcji „6.7 Uproszczenie” sprawozdania z oceny skutków: (i) przedsiębiorcy nie muszą udzielać obowiązkowych informacji przed zawarciem umowy o prawie do odstąpienia od umowy w odniesieniu do internetowych treści cyfrowych, jeżeli prawo to nie ma zastosowania, ponieważ konsument wyraźnie zgadza się na uzyskanie natychmiastowego dostępu do internetowych treści cyfrowych; (ii) w przypadku abonamentów na treści w mediach cyfrowych (audio i wideo) obecne 14-dniowe prawo do odstąpienia od umowy zostaje zastąpione prawem do odstąpienia od umowy w ciągu pierwszego miesiąca, pod warunkiem uiszczenia pełnej opłaty abonamentowej za ten miesiąc (zamiast obliczania dla każdego konsumenta wartości usług świadczonych do czasu odstąpienia od umowy) oraz (iii) wymogi

[9] Konsultacje publiczne w sprawie aktu w sprawie uczciwości cyfrowej – sprawozdanie podsumowujące, grudzień 2025 r.

informacyjne zostają ograniczone w przypadku powtarzających się zakupów o niskiej wartości wewnątrz aplikacji.

Obejmuje to również środki mające na celu usunięcie pokrywających się wymogów i zapewnienie spójności z innymi przepisami Unii: (i) usunięcie art. 16e dyrektywy 2011/83/UE dotyczącego zwodniczych interfejsów w umowach o usługi finansowe zawieranych na odległość, ponieważ zwodnicze interfejsy zostają uwzględnione w sposób horyzontalny we wniosku dotyczącym aktu w sprawie uczciwości cyfrowej; (ii) usunięcie szczegółowych wymogów dyrektywy 2011/83/UE dotyczących informowania konsumentów w odniesieniu do cech dobrowolnie proponowanych przez przedsiębiorców i objętych innymi przepisami Unii; (iii) usunięcie opcji regulacyjnej dla państw członkowskich w dyrektywie 2011/83/UE w odniesieniu do internetowych platform handlowych w celu zapewnienia spójności z unijnym zbiorem przepisów cyfrowych oraz (iv) zmianę art. 13 dyrektywy 2002/58/WE o prywatności i łączności elektronicznej dotyczącego niezamówionych informacji handlowych w celu wyłączenia jego stosowania do komunikacji między przedsiębiorstwami a konsumentami, ponieważ kwestie te zostaną uregulowane w akcie w sprawie uczciwości cyfrowej.

Ogólnie rzecz biorąc, inicjatywa ta wniesie pozytywny wkład w REFIT. Ilościowe określenie oszczędności we wszystkich przypadkach nie było wprawdzie możliwe, oczekuje się jednak, że wspomniane środki zmniejszające obciążenia przyniosą na przestrzeni 10 lat całkowite oszczędności w wysokości 197,5 mld EUR.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Niniejszy wniosek oraz wniosek dotyczący aktu w sprawie uczciwości cyfrowej są inicjatywami REFIT. Komponent dotyczący uproszczenia omówiono w uzasadnieniu dotyczącym niniejszego wniosku, natomiast pozostałe środki – w uzasadnieniu do wniosku dotyczącego aktu w sprawie uczciwości cyfrowej.

Wnioski te tworzą jednolity zbiór przepisów, które mają zapewnić wszystkim uczestnikom rynku większą pewność. Konsumenci skorzystają na jaśniejszych, bardziej neutralnych wyborach online, łatwiejszych do zrozumienia cenach i mniejszej liczbie przeszkód podczas przystępowania do usług cyfrowych, korzystania z nich lub ich opuszczania, co buduje zaufanie. Duże przedsiębiorstwa dysponujące działami prawnymi i personelem odpowiedzialnym za zgodność z przepisami muszą jedynie ponownie skalibrować normy projektowe i strategie monetyzacji, przechodząc na długoterminowe modele oparte na reputacji, które zmniejszają krótkoterminową elastyczność, ale za to zwiększają przewidywalność i zmniejszają ryzyko egzekwowania przepisów. MŚP mogą początkowo doświadczyć trudności związanych z przestrzeganiem przepisów – przeprojektowania interfejsów, procesów i dokumentacji – ze względu na środki zawarte we wniosku dotyczącym aktu w sprawie uczciwości cyfrowej, jednocześnie zyskają jednak na zmniejszeniu obciążeń ze względu na środki upraszczające zawarte w niniejszym wniosku. Co więcej, po wprowadzeniu początkowych zmian będą korzystały z prostszego i bardziej przejrzystego otoczenia konkurencyjnego, które umożliwi im skupienie się na jakości produktów i innowacjach. Ponadto organy egzekwowania prawa skorzystają z jaśniejszych przepisów i narzędzi, które umożliwią wcześniejszą, zapobiegawczą interwencję, większą spójność między państwami członkowskimi i skuteczniejsze egzekwowanie przepisów.

Ogólnie rzecz biorąc, wnioski są zgodne z celami UE w zakresie konkurencyjności. Nie powodują one systemowych kosztów ani niekorzystnej sytuacji pod względem innowacji i zapewniają wyraźne korzyści netto dla konkurencyjności MŚP, ukierunkowując

jednocześnie innowacje i konkurencję na bardziej zrównoważoną i opartą na zaufaniu dynamikę rynku.

Proponowane środki upraszczające przynoszą stałe zmniejszenie kosztów dzięki wyeliminowaniu zbędnych obowiązków informacyjnych, usprawnieniu powtarzających się transakcji i ograniczeniu rozdrobnionych wymogów zgodności lub takich wymogów o niskiej wartości, bez uszczerbku dla ogólnych celów w zakresie skutecznej ochrony konsumentów. Oszczędności te, choć same w sobie niewielkie, mają charakter strukturalny i kumulują się z czasem, zwłaszcza w przypadku MŚP i dużych przedsiębiorstw cyfrowych.

Wnioski są gotowe pod względem cyfrowym i spójne, jeżeli chodzi o funkcjonowanie internetu. Zmieniają one obowiązujące przepisy UE, wprowadzając nowe przepisy prawa materialnego dotyczące ochrony konsumentów bez wprowadzania obowiązku gromadzenia, przetwarzania, generowania, wymiany lub udostępniania danych, aby osiągnąć ich cele. Nie wymagają one również opracowania ani stosowania przez przedsiębiorstwa żadnych szczególnych technologii czy rozwiązań. Nie narzucają także opracowania szczególnych usług publicznych, które wymagałyby środków cyfrowych do ich wdrożenia.

- **Prawa podstawowe**

Środki dotyczące uproszczenia przedstawione w niniejszym wniosku są zgodne z art. 38 Karty, ponieważ zapewniają wysoki poziom ochrony konsumentów. Niektóre środki zawarte we wniosku dotyczącym aktu w sprawie uczciwości cyfrowej mogą ograniczać wolność prowadzenia działalności gospodarczej (art. 16 Karty), natomiast środki zawarte w niniejszym wniosku nie stwarzają takiej sytuacji.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Żaden z dwóch wniosków nie powoduje zwiększenia zasobów ludzkich ani innych kosztów dla Komisji, a zatem nie ma wpływu na budżet. Zważywszy na fakt, że wniosek nie ma wpływu na budżet ani wymiaru cyfrowego, przedstawienie oceny skutków finansowych i cyfrowych regulacji nie jest konieczne.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Wniosek ma formę dyrektywy zmieniającej. Państwa członkowskie muszą dokonać transpozycji dyrektywy w ciągu 12 miesięcy od jej wejścia w życie i powiadomić Komisję za pośrednictwem systemu „Themis” o krajowych środkach transpozycji. Komisja jest gotowa udzielać państwom członkowskim wsparcia technicznego na potrzeby wdrażania dyrektywy.

Postępy w osiąganiu celów obu wniosków będą monitorowane za pomocą szeregu podstawowych wskaźników (wymienionych w sprawozdaniu z oceny skutków). Ramy monitorowania będą podlegać dalszym zmianom zgodnie z ostatecznymi wymogami prawnymi i wykonawczymi oraz harmonogramem.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

W art. 1 wniosku określono zmiany w dyrektywie 2011/83/UE.

Zmienia się art. 2, 3, 5, 6, 6a, 8, 9, 11a, 12, 14, 16, 16a, 16e i 29 oraz załącznik I do dyrektywy 2011/83/UE.

W szczególności wyjaśniono, że w przypadku gdy konsumenci żądają, przed zawarciem umowy, natychmiastowego dostępu do treści cyfrowych, które nie są dostarczane na trwałym nośniku, a tym samym tracą prawo do odstąpienia od umowy zgodnie z wyjątkiem określonym w art. 16 akapit pierwszy lit. m), przedsiębiorcy nie są zobowiązani do udzielania konsumentom informacji przed zawarciem umowy o istnieniu i warunkach prawa do odstąpienia od umowy.

W przypadku abonamentów na treści audio i wideo, które kwalifikują się jako umowy o świadczenie usług, konsument będzie mógł odstąpić od umowy w ciągu pierwszego miesiąca, pod warunkiem uiszczenia pełnej średniej opłaty abonamentowej za jeden miesiąc, obliczonej na podstawie całego okresu obowiązywania umowy. Przepis ten zastępuje spoczywający na konsumencie obowiązek wyrównania kosztów ponoszonych przez usługodawcę w oparciu o wartość rynkową świadczonych usług do momentu odstąpienia od umowy zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi odstąpienia od umów o świadczenie usług.

Uproszczono obowiązki informacyjne wynikające z dyrektywy 2011/83/UE w odniesieniu do dodatkowych mikrotransakcji oferowanych konsumentowi przez tego samego przedsiębiorcę w ramach istniejącej umowy o dostarczanie usług cyfrowych. W przypadku takich mikrotransakcji przedsiębiorcy muszą mianowicie przekazywać konsumentom jedynie podstawowe informacje na temat głównych cech i ceny bez powtarzania informacji statycznych, takich jak swoja tożsamość i dane kontaktowe.

Usuwa się wymogi informacyjne dotyczące stosowanej przez przedsiębiorcę polityki rozpatrywania skarg, obsługi posprzedażnej klienta, usług posprzedażnych i gwarancji handlowych, kodeksów postępowania oraz dostępu do pozasądowych mechanizmów rozpatrywania reklamacji i dochodzenia roszczeń, w przypadku gdy przedsiębiorcy udostępniają takie rozwiązania.

Uchyla się art. 11a dyrektywy 2011/83/UE dotyczący funkcji odstąpienia od umowy, ponieważ zostaje on przeniesiony do aktu w sprawie uczciwości cyfrowej.

Uchyla się art. 16e dyrektywy 2011/83/UE, ponieważ akt w sprawie uczciwości cyfrowej wprowadza przepisy horyzontalne dotyczące wprowadzających w błąd interfejsów, które to przepisy mają zastosowanie również do umów o usługi finansowe zawieranych na odległość.

Art. 2 wniosku zmienia art. 13 dyrektywy 2002/58/WE dotyczący niezamówionych komunikatów handlowych, aby wykluczyć jego stosowanie w przypadku komunikacji między przedsiębiorstwami a konsumentami, ponieważ kwestie te zostaną uregulowane w akcie w sprawie uczciwości cyfrowej.

2026/0357 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE i 2002/58/WE w odniesieniu do uproszczenia niektórych przepisów dotyczących ochrony konsumentów

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[10],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W ocenie adekwatności unijnego prawa ochrony konsumentów w zakresie uczciwości cyfrowej z 2024 r. wskazano pewne możliwości uproszczenia i zmniejszenia obciążeń w odniesieniu do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE[11].

(2) Dyrektywa 2011/83/UE zobowiązuje przedsiębiorcę, przed zawarciem umowy na odległość lub umowy zawieranej poza lokalem przedsiębiorstwa, do udzielenia konsumentowi informacji na temat warunków, terminów i procedur dotyczących prawa do odstąpienia od umowy oraz wzoru formularza odstąpienia od umowy. W przypadku umów o dostarczanie treści cyfrowych, które nie są dostarczane na trwałym nośniku, konsument traci prawo do odstąpienia od umowy, jeżeli rozpoczęto spełnianie świadczenia oraz, w przypadku gdy umowa zobowiązuje konsumenta do zapłaty, jeżeli udzielił on uprzednio wyraźnej zgody na rozpoczęcie spełniania świadczenia i potwierdził, że w ten sposób utraci prawo do odstąpienia od umowy.

(3) W przypadku gdy konsument udzieli takiej zgody i takiego potwierdzenia przed zawarciem umowy, a wykonanie umowy rozpocznie się natychmiast po jej zawarciu, należy wyjaśnić, że przedsiębiorcy nie muszą przekazywać przed zawarciem umowy informacji o prawie do odstąpienia od umowy ani wzoru formularza odstąpienia od umowy.

(4) Przepisy dotyczące prawa do odstąpienia od umowy przewidziane w dyrektywie 2011/83/UE w odniesieniu do umów o świadczenie usług, w tym umów o świadczenie usług cyfrowych, umożliwiają konsumentom skorzystanie z prawa do odstąpienia od umowy również po rozpoczęciu wykonywania umowy. W takich przypadkach

[10] Dz.U. C z , s. .

[11] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/83/oj).

przedsiębiorca jest uprawniony do otrzymania kwoty proporcjonalnej do usług wyświadczonych, zanim konsument skorzystał z prawa do odstąpienia od umowy, którą to kwotę oblicza się na podstawie całkowitej uzgodnionej ceny. Te przepisy dotyczące prawa do odstąpienia od umowy mają również zastosowanie do abonamentów na dostęp do treści audio i wideo w okresie, w którym kwalifikują się one jako umowy o dostarczanie usług cyfrowych, tj. gdy oferują treści o dynamicznym charakterze, wykraczającym poza stabilne i, w stosownych przypadkach, ciągłe dostarczanie określonych treści cyfrowych.

(5) Obliczenie kwoty do zapłaty przez konsumenta ma w każdym przypadku charakter indywidualny, co powoduje dodatkowe obciążenie administracyjne dla dostawcy i niepewność dla konsumentów. W związku z tym, aby zapewnić pewność prawa, należy zmienić przepisy dotyczące prawa do odstąpienia od umowy zawarte w dyrektywie 2011/83/UE w odniesieniu do umów o dostarczanie usług cyfrowych obejmujących abonament na dostęp do treści audio lub wideo, których wykonanie rozpoczyna się przed wygaśnięciem 14-dniowego prawa do odstąpienia od umowy. Mianowicie konsument powinien mieć możliwość odstąpienia w dowolnym momencie w ciągu miesiąca od zawarcia umowy, pod warunkiem że zapłaci przedsiębiorcy kwotę należną za jeden miesiąc w przypadku miesięcznych abonamentów. W przypadku abonamentów dłuższych niż jeden miesiąc kwota ta powinna odpowiadać średniej cenie usługi cyfrowej za jeden miesiąc, obliczonej na podstawie całkowitej ceny za cały okres obowiązywania umowy, z uwzględnieniem wszelkich okresów zniżek podczas abonamentu. Ponieważ konsument, który odstępuje od umowy, zapłacił za cały miesięczny okres obowiązywania umowy, przedsiębiorca powinien nadal świadczyć usługę cyfrową na rzecz konsumenta do końca tego okresu.

(6) Na rynkach cyfrowych odnotowano znaczny wzrost liczby mikrotransakcji zakupu treści cyfrowych, które nie są dostarczane na trwałym nośniku, zawieranych w ramach usług cyfrowych, w szczególności w kontekście gier wideo. Takie treści cyfrowe zapewniają dodatkowe funkcjonalności i funkcje, które są nierozerwalnie związane z usługą cyfrową już świadczoną przez przedsiębiorcę na rzecz konsumenta.

(7) W przypadku takich mikrotransakcji o niskiej wartości wymaganie od przedsiębiorców dostarczenia pełnego zestawu informacji udzielanych przed zawarciem umowy, określonego w dyrektywie 2011/83/UE, jest zbędne i nieproporcjonalne. Nie jest konieczne na przykład powtarzanie informacji dotyczących tożsamości i danych kontaktowych przedsiębiorcy, sposobów płatności i wykonania ani istnienia ogólnych praw ustawowych przed zawarciem każdej mikrotransakcji, ponieważ takie informacje zostały już przekazane w momencie zawierania umowy o daną usługę cyfrową.

(8) Należy zatem wyłączyć takie mikrotransakcje o niskiej wartości z szeregu wymogów dotyczących informacji udzielanych przed zawarciem umowy, określonych w dyrektywie 2011/83/UE, zachowując jednocześnie wymóg, aby przedsiębiorcy dostarczali konsumentowi istotnych informacji na temat głównych cech i ceny mikrotransakcji. Przedsiębiorcy oferujący mikrotransakcje powinni również uzyskać wyraźną zgodę konsumenta i uznanie utraty prawa do odstąpienia od umowy, jeżeli mikrotransakcja jest przeprowadzana natychmiast.

(9) Dyrektywa 2011/83/UE zawiera wymogi informacyjne dotyczące stosowanej przez przedsiębiorcę polityki rozpatrywania reklamacji, obsługi posprzedażnej klienta, usług posprzedażnych i gwarancji handlowych, kodeksów postępowania oraz pozasądowych mechanizmów rozpatrywania reklamacji i dochodzenia roszczeń, w przypadku gdy

takie rozwiązania są dostępne. Jeżeli przedsiębiorcy dobrowolnie oferują te udogodnienia w celu promowania swoich produktów, mają zachęty rynkowe do informowania konsumentów o istnieniu i głównych cechach udogodnień, choć nie jest konieczne, aby przepisy prawa nakazywały udzielania takich informacji. Niektóre z tych wymogów informacyjnych pokrywają się również z podobnymi wymogami określonymi w innych przepisach Unii, a mianowicie w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE[12], w której ustanowiono szczególne obowiązki informacyjne dla przedsiębiorców w odniesieniu do pozasądowych mechanizmów rozpatrywania reklamacji i dochodzenia roszczeń, oraz w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771[13], w której ustanowiono wymogi informacyjne dotyczące gwarancji handlowych. W związku z tym należy usunąć te wymogi informacyjne z dyrektywy 2011/83/UE w celu uproszczenia ram regulacyjnych.

(10) Dyrektywa 2011/83/UE zakazuje nieuczciwego projektowania interfejsów internetowych w umowach o usługi finansowe zawieranych na odległość. Rozporządzeniem (UE).../... [*proszę wstawić numer aktu w sprawie uczciwości cyfrowej*] wprowadzono przepisy horyzontalne dotyczące nieuczciwych projektów interfejsów internetowych, które mają zastosowanie również do umów o usługi finansowe zawieranych na odległość. Aby uniknąć powielania przepisów, odpowiedni przepis i odniesienia do niego należy usunąć z dyrektywy 2011/83/UE.

(11) Dyrektywa 2011/83/UE zobowiązuje przedsiębiorców, którzy oferują zawieranie umów za pośrednictwem interfejsu internetowego, do zapewnienia konsumentom możliwości odstąpienia od umowy za pomocą funkcji odstąpienia od umowy online. Rozporządzeniem (UE).../... [*proszę wstawić numer aktu w sprawie uczciwości cyfrowej*] wprowadzono przepisy horyzontalne dotyczące projektowania uczciwych interfejsów, w tym obowiązek zapewnienia przez przedsiębiorców funkcji online do celów wykonywania prawa do odstąpienia od umowy i rozwiązania umowy. Aby uniknąć powielania przepisów, przepis dotyczący funkcji odstąpienia od umowy i odniesienia do niego należy usunąć z dyrektywy 2011/83/UE.

(12) Dyrektywa 2011/83/UE umożliwia państwom członkowskim nakładanie dodatkowych wymogów informacyjnych na dostawców internetowych platform handlowych. W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065[14] określono horyzontalne, w pełni zharmonizowane wymogi informacyjne dla dostawców internetowych platform handlowych. Na mocy tego rozporządzenia państwa członkowskie nie powinny przyjmować ani utrzymywać dodatkowych wymogów krajowych w odniesieniu do kwestii objętych jego zakresem stosowania. Aby zapewnić spójność przepisów, odpowiedni przepis i odniesienia do niego należy usunąć z dyrektywy 2011/83/UE.

---

12 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygania sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (dyrektywa w sprawie ADR w sporach konsumenckich) (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 63, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2013/11/oj).

13 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniająca rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE (Dz.U. L 136 z 22.5.2019, s. 28, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/771/oj).

14 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz.U. L 277 z 27.10.2022, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2022/2065/oj).

(13) Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[15] chroni abonentów i użytkowników usług łączności elektronicznej przed niezamówionymi komunikatami do celów marketingu bezpośredniego. Ochrona ta jest bardzo istotna dla konsumentów i włączono ją do rozporządzenia (UE) [*proszę wstawić numer aktu w sprawie uczciwości cyfrowej*]. Aby uniknąć powielania przepisów aktu w sprawie uczciwości cyfrowej i dyrektywy 2002/58/WE, należy zmienić dyrektywę 2002/58/WE w celu wykluczenia stosowania jej przepisów dotyczących niezamówionych komunikatów w stosunkach między przedsiębiorstwami a konsumentami.

(14) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2011/83/UE i 2002/58/WE.

(15) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie uproszczenie unijnego prawa ochrony konsumentów, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie działające oddzielnie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki tego problemu możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2011/83/UE

W dyrektywie 2011/83/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 12 otrzymuje brzmienie:

„12) »usługa finansowa« oznacza każdą usługę o charakterze bankowym, kredytowym, ubezpieczeniowym, emerytalnym, inwestycyjnym lub płatniczym, w tym usługi w zakresie kryptoaktywów;”;

b) dodaje się punkt w brzmieniu:

„22) »mikrotransakcja« oznacza umowę o dostarczenie treści cyfrowych, które nie są dostarczane na trwałym nośniku:

a) która została zawarta w ramach istniejącej umowy o dostarczanie usług cyfrowych między tym samym przedsiębiorcą a tym samym konsumentem;

b) która jest nierozerwalnie związana ze świadczeniem tej usługi cyfrowej poprzez dostarczanie dodatkowych treści lub funkcji oraz

c) w przypadku której płatność dokonywana przez konsumenta nie przekracza 50 EUR lub równowartości tej kwoty w walucie wirtualnej używanej przez przedsiębiorcę.”;

2) art. 3 ust. 1b akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W przypadku umów zawieranych na odległość między przedsiębiorcą a konsumentem dotyczących świadczenia usług finansowych zastosowanie mają

[15] Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2002/58/oj).

wyłącznie art. 1 i 2, art. 3 ust. 2, 5 i 6, art. 4, art. 6a, art. 8 ust. 6, art. 16a–16d, art. 19, art. 21–23, art. 24 ust. 1 i 6, art. 25–27 oraz art. 29.”;

3) w art. 5 ust. 1 uchyla się lit. ec);

4) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. g) i h) otrzymują brzmienie:

„g) warunki płatności, dostarczenia, w tym przyjaznych dla środowiska opcji dostawy, jeżeli są dostępne, wykonania, termin, w jakim przedsiębiorca zobowiązuje się do dostarczenia towarów lub świadczenia usług;

h) w przypadku gdy istnieje prawo do odstąpienia od umowy – warunki, terminy oraz procedury korzystania z tego prawa zgodnie z art. 11 ust. 1, a także wzór formularza odstąpienia od umowy zawarty w załączniku I część B oraz, gdy ma to zastosowanie, informacje o istnieniu i umiejscowieniu funkcji odstąpienia od umowy, o której mowa w art. [*wstawić numer artykułu dotyczącego funkcji odstąpienia od umowy*] rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE).../... * [*wstawić numer aktu o uczciwości cyfrowej*], z wyjątkiem sytuacji, gdy przed zawarciem umowy o dostarczanie treści cyfrowych, które nie są dostarczane na trwałym nośniku, konsument zgodził się rozpocząć wykonywanie umowy natychmiast po zawarciu umowy zgodnie z art. 16 akapit pierwszy lit. m).”;

---

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) ... /… z dnia … r. (Dz.U. L … z …, s. …, ELI:...).”;

(ii) lit. j) otrzymuje brzmienie:

„j) informacja, że – jeśli konsument wykona prawo do odstąpienia od umowy po zgłoszeniu żądania zgodnie z art. 7 ust. 3 lub art. 8 ust. 8, zobowiązany jest do zapłacenia przedsiębiorcy uzasadnionych kosztów zgodnie z art. 14 ust. 3 lub, w przypadku umowy o dostarczanie usług cyfrowych obejmującej abonament na dostęp do treści audio i wideo, jeżeli konsument wykona prawo do odstąpienia od umowy zgodnie z art. 9 ust. 1b, konsument jest zobowiązany do zapłacenia przedsiębiorcy średniej ceny usługi za okres jednego miesiąca obliczonej na podstawie pełnego okresu obowiązywania umowy;”;

(iii) uchyla się lit. m), n) i t);

(iv) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego w przypadku mikrotransakcji przedsiębiorca udziela konsumentowi informacji, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i e).”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Informacje, o których mowa w ust. 1 lit. h), i) oraz j) niniejszego artykułu, można dostarczyć przy użyciu wzoru pouczenia o odstąpieniu od umowy znajdującego się w załączniku I część A. Przedsiębiorca spełnił wymogi informacyjne określone w ust. 1 lit. h), i) oraz j) niniejszego artykułu, jeżeli dostarczył konsumentowi poprawnie wypełnione instrukcje. Odniesienia do 14-dniowego okresu na odstąpienie od umowy we wzorze pouczenia o odstąpieniu od umowy zawartym

w załączniku I część A zastępuje się odniesieniami do 30-dniowego okresu na odstąpienie od umowy w przypadkach, gdy państwa członkowskie przyjęły przepisy zgodnie z art. 9 ust. 1a, lub odniesieniami do jednomiesięcznego okresu na odstąpienie od umowy w przypadku umów o usługi cyfrowe obejmujących abonament na dostęp do treści audio i wideo w okresie, o którym mowa w art. 9 ust. 1b.”;

5) w art. 6a uchyla się ust. 2;

6) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli umowa zawierana na odległość, która ma zostać zawarta przy użyciu środków elektronicznych, nakłada na konsumenta obowiązek zapłaty, przedsiębiorca przekazuje konsumentowi w jasny i widoczny sposób oraz bezpośrednio przed złożeniem przez niego zamówienia, informacje przewidziane w art. 6 ust. 1 lit. a), e), la), o) i p), a w przypadku mikrotransakcji – informacje przewidziane w art. 6 ust. 1 lit. a) i e).”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli umowa jest zawarta przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, przewidującego ograniczoną przestrzeń lub czas na przekazanie informacji, przed zawarciem takiej umowy przedsiębiorca dostarcza, z wykorzystaniem lub za pośrednictwem tego konkretnego środka, przynajmniej informacje przed zawarciem umowy określone w art. 6 ust. 1 lit. a), b), e), h) i o), z wyjątkiem wzoru formularza odstąpienia od umowy określonego w załączniku I część B, o którym mowa w lit. h). Pozostałe informacje, o których mowa w art. 6 ust. 1, w tym wzór formularza odstąpienia od umowy, udzielane są przez przedsiębiorcę konsumentowi w odpowiedni sposób zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu W przypadku mikrotransakcji, przed zawarciem umowy przedsiębiorca dostarcza, z wykorzystaniem lub za pośrednictwem takiego środka porozumiewania się na odległość, informacje określone w art. 6 ust. 1 lit. a) i e).”;

c) w ust. 7 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„7. Przedsiębiorca dostarcza konsumentowi potwierdzenie zawarcia umowy na trwałym nośniku w rozsądnym terminie po zawarciu umowy na odległość, a najpóźniej w chwili dostarczenia towarów lub przed rozpoczęciem świadczenia usługi lub dostarczania treści cyfrowych, które nie są dostarczane na trwałym nośniku. Potwierdzenie to obejmuje:”;

7) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) po ust. 1a dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1b. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadku umów o dostarczanie usług cyfrowych, obejmujących abonament na dostęp do treści audio i wideo przez pewien okres, jeżeli konsument wyraźnie zażądał, aby wykonanie umowy rozpoczęło się natychmiast po jej zawarciu, konsumentowi przysługuje jeden miesiąc na odstąpienie od umowy zawieranej na odległość lub umowy zawieranej poza lokalem przedsiębiorstwa bez podawania przyczyny i bez ponoszenia jakichkolwiek kosztów innych niż koszty przewidziane w art. 14.”;

b) w ust. 2 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„2. Bez uszczerbku dla art. 10 okres na odstąpienie od umowy, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, wygasa po upływie 14 dni albo w przypadku, gdy państwa członkowskie przyjęły przepisy zgodnie z ust. 1a niniejszego artykułu, 30 dni od, lub w przypadku umów, o których mowa w ust. 1b niniejszego artykułu, jeden miesiąc po:”;

8) uchyla się art. 11a;

9) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Skutki odstąpienia od umowy

1. Wykonanie prawa do odstąpienia od umowy powoduje wygaśnięcie obowiązków stron, dotyczących:

a) wykonania umowy zawieranej na odległość lub umowy zawieranej poza lokalem przedsiębiorstwa lub

b) zawarcia umowy zawieranej na odległość lub umowy zawieranej poza lokalem przedsiębiorstwa, w przypadkach złożenia oferty przez konsumenta.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadku gdy konsument korzysta z prawa do odstąpienia od umowy o dostarczanie usług cyfrowych obejmującej abonament na dostęp do treści audio i wideo przez pewien okres zgodnie z art. 9 ust. 1b, przedsiębiorca wykonuje umowę do końca początkowego okresu jednego miesiąca.”;

10) w art. 14 po ust. 3 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2a i 3 niniejszego artykułu, w przypadku gdy konsument korzysta z prawa do odstąpienia od umowy o dostarczanie usług cyfrowych obejmującej abonament na dostęp do treści audio i wideo przez pewien okres zgodnie z art. 9 ust. 1b, konsument płaci przedsiębiorcy średnią cenę usługi za okres jednego miesiąca określoną w umowie i obliczoną na podstawie pełnego okresu obowiązywania umowy.”;

11) art. 16a ust. 1 lit. s) otrzymuje brzmienie:

„s) praktyczne instrukcje i procedury dotyczące wykonywania prawa do odstąpienia od umowy zgodnie z art. 16b ust. 1, wskazujące między innymi numer telefonu i adres e-mail przedsiębiorcy lub szczegółowe dane dotyczące innych środków komunikacji, istotne do celów wysłania oświadczenia o odstąpieniu od umowy oraz – w odniesieniu do umów o świadczenie usług finansowych zawieranych za pośrednictwem interfejsu internetowego – informacje o istnieniu i umiejscowieniu funkcji odstąpienia od umowy, o której mowa w art. [*wstawić numer artykułu dotyczącego funkcji odstąpienia od umowy*] rozporządzenia (UE).../... [*wstawić numer aktu w sprawie uczciwości cyfrowej*].”;

12) uchyla się art. 16e;

13) art. 29 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy państwo członkowskie korzysta z którejkolwiek z opcji regulacyjnych, o których mowa w art. 3 ust. 4, art. 6 ust. 7 i 8, art. 7 ust. 4, art. 8 ust. 6, art. 9 ust. 1a i 3, art. 16 akapit drugi i trzeci, art. 16a ust. 2 i 9, art. 16b ust. 7, informuje o tym Komisję do dnia 19 grudnia 2025 r., a także o późniejszych zmianach.”.

14) W części A załącznika I pkt 6 „Instrukcji wypełniania” otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku umów dotyczących świadczenia usług lub dostarczania wody, gazu lub energii elektrycznej, w przypadku gdy nie są one wystawione na sprzedaż w ograniczonej objętości lub w ustalonej ilości, lub dostarczania centralnego ogrzewania, proszę wpisać, co następuje: „Jeżeli zażądali Państwo rozpoczęcia świadczenia usług lub dostarczania wody/gazu/energii elektrycznej/centralnego ogrzewania [*niepotrzebne skreślić*] w okresie na odstąpienie od umowy, zapłacą nam Państwo kwotę proporcjonalną do zakresu świadczeń spełnionych do chwili, w której poinformowali nas Państwo o swoim odstąpieniu od niniejszej umowy, w porównaniu z całym zakresem umowy / zapłacą nam Państwo średnią opłatę abonamentową za jeden miesiąc [*niepotrzebne skreślić*].”.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 2002/58/WE

W art. 13 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do przedsiębiorców kierujących niezamówione komunikaty do celów marketingu bezpośredniego do użytkowników lub abonentów będących konsumentami.”.

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia [12 miesięcy od dnia wejścia w życie] r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Tekst tych przepisów niezwłocznie przekazują Komisji.

   Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia [12 miesięcy od dnia wejścia w życie] r.

   Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodnicząca	*Przewodniczący*